

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Tos/66/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116010028
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Blažová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1116010028.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdaléna Blažovej a sudcov a JUDr. Kamila Ivánka a JUDr. Richarda Molnára, v trestnej veci odsúdeného E. U., pre trestný čin nedovolenej výroby a držby omamnej a psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a iné, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Nt/1/2016 z 28.04.2016, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 03. augusta 2016

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného E. U., nar. XX.XX.XXXX v V. V. sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3Nt/1/2016 z 28.04.2016 bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného E. U. na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T 47/2006 ako nedôvodný zamietol, pre nesplnenie podmienok obnovy konania v spojení s § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

V odôvodnení súd prvého stupňa uviedol, že dňa 19.01.2016 bol Okresnému súdu Bratislava I doručený návrh odsúdeného E. U. na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4T/47/2016.

Svoj návrh odôvodnil tým, že v danej trestnej veci bol dňa 24.01.2007 odsúdený podľa § 187 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. s použitím § 35 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 4 mesiace. Aj napriek skutočnosti, že trest ku dňu 12.02.2013 už vykonal, má za to, že v predmetnej trestnej veci, s poukazom na nález Ústavného súdu SR zo dňa 28.11.2012, sp. zn. Pl. ÚS 106/2011, boli porušené jeho práva na spravodlivý súdny proces a trest vo výmere 6 rokov a 4 mesiace bol s použitím § 35 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona neprimerane prísny a protiústavný, a to so zreteľom na skutkovú podstatu trestného činu a jeho spoločenskú nebezpečnosť. Vzhľadom na uvedený nález Ústavného súdu SR žiadal, aby jeho návrhu na povolenie obnovy konania bolo vyhovené a súd danú trestnú vec znovu prejednal a uložil mu miernejší trest.

Na základe podaného návrhu na obnovu konania súd, po posúdení príslušnosti na konanie a rozhodovanie o návrhu na povolenie obnovy konania v zmysle § 397 odsek 2 Trestného poriadku, a zistení, že návrh na obnovu konania bol podaný oprávnenou osobou (§ 396 odsek 3 Trestného poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému je obnova konania prípustná (§ 393 odsek 1 Trestného poriadku) a nejde o prípad vylúčenia obnovy konania (§ 395 Trestného poriadku), určil odsúdenému lehotu na zvolenie obhajcu (dôvod povinnej obhajoby podľa § 38 odsek 2 písmeno a/ Trestného poriadku) a nakoľko si odsúdený v súdom určenej lehote obhajcu nezvolil, bol mu obhajca ustanovený postupom podľa § 40 odsek 1 Trestného poriadku. Následne súd určil termín verejného zasadnutia na prejednanie návrhu odsúdeného, na ktoré predvolal odsúdeného a upovedomil o ňom obhajcu a prokurátora.

Odsúdený sa na predmetnom verejnom zasadnutí pridržiaval podaného návrhu, pričom následne dodal, že Ústava SR mu garantuje právo na riadny a spravodlivý proces a aj keď trest, ktorý mu bol za použitia asperačnej zásady uložený, vykonal, má za to, že rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorý vyslovil, že ustanovenie upravujúce asperačnú zásadu je v časti v rozpore s Ústavou SR, by mal súd zohľadniť v tomto konaní o povolení obnovy konania. Podľa jeho názoru v danej trestnej veci, pri trestnej sadzbe 2-8 rokov, mu bol uložený trest s použitím asperačnej zásady, ktorý vníma ako nespravodlivý. Ďalej uviedol, že nemá nijaké nové dôkazy alebo nové skutočnosti, ktorými by okrem už uvedeného rozhodnutia Ústavného súdu SR oprel svoj návrh na obnovu konania. Zopakoval, že 6 a pol roka za držbu liekov, ktoré nemal na predpis, je veľa.

Súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 269 Trestného poriadku v spojení s § 295 odsek 2 Trestného poriadku čítaním oboznámil obsah spisového materiálu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4T/47/2006, ako aj výsledok lustrácie v ZVJS.

Prokurátor v rámci konečného návrhu uviedol, že vzhľadom na to, že odsúdený celý trest ktorý mu bol uložený v danej trestnej veci vykonal, navrhuje návrh odsúdeného zamietnuť.

Obhajca na verejnom zasadnutí naopak uviedol, že navrhuje návrhu vyhovieť a obnovu konania povoliť.

Odsúdený v rámci konečného návrhu nechcel nič uviesť.

Po oboznámení sa so všetkými relevantnými skutočnosťami a obsahu na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu dospel súd k záveru, že podmienky pre povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. značkou 4T/47/2006, tak ako ich predpokladá § 394 odsek 1 Trestného poriadku a § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“), splnené neboli.

Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 Ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Z dikcie naposledy citovaného ustanovenia je zřejmé, že nevyhnutnou podmienkou pre jeho aplikáciu je skutočnosť, že rozsudok vydaný na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 Ústavy, nebol vykonaný. Vzhľadom na nález Ústavného súdu SR zo dňa 28.11.2012, č. k. PL.US 106/2011-85, v prejednávanej trestnej veci sa uvedené ustanovenie vzťahuje na výkon trestu odňatia slobody (keďže tzv. asperačná zásada má význam čo do tohto druhu trestu a jeho výmery), ktorý bol odsúdenému E. U. uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.01.2007, sp. zn. 4T/47/2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.06.2007, sp. zn. 2To/17/2007.

Z obsahu na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu, konkrétne z rozhodnutí súdov o zamietnutí žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie, z výsledku lustrácie v ZVJS a v hlásení zmien ÚVTOS Želiezovce, nepochybne vyplýva, že odsúdený E. U. trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 4 mesiace vykonal dňa 12.02.2013, kedy bol po ukončení trestu prepustený na slobodu. Návrh na povolenie obnovy konania tak bol odsúdeným podaný až následne, v dôsledku čoho použitie § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v spojení s § 394 odsek 1 Trestného poriadku neprichádza do úvahy a v danej trestnej veci predmetný nález Ústavného súdu SR bez ďalšieho nezakladá dôvod na obnovu konanie.

V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok zasahujúci do nezmeniteľností právoplatných rozhodnutí je v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku v zásade založená na posudzovaní skutkových otázok, nakoľko účelom obnovy konania je odstránenie nedostatkov spočívajúcich v skutkových zisteniach. Zmenu hmotného práva nie je možné považovať za novú skutočnosť podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku. Výnimku z uvedeného pravidla obsahuje práve a len ustanovenie § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. V uvedenom výnimočnom prípade sú však podmienky obnovy konania vymedzené veľmi striktné a úzko, nakoľko ich jediným zmyslom je odstrániť nedostatky v právnej úprave (po vyslovení nesúladu právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia s Ústavou SR nálezom Ústavného súdu SR podľa čl. 125 Ústavy SR) v tých prípadoch, kde ešte nejaká náprava vôbec prichádza do úvahy, t. j. v nevykonaných rozsudkoch vydaných v trestných veciach, na ktoré sa taký nález Ústavného súdu SR vzťahuje. Ak však k vykonaniu rozsudku, resp. v danom prípade k výkonu trestu odňatia slobody došlo v celom rozsahu, stráca náprava nedostatkov z hľadiska hmotného práva opodstatnenie, čoho výrazom je práve znenie ustanovenia § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z.. Ak takú nápravu už nie je možné dosiahnuť, niet dôvodu nerešpektovať požiadavku, aby sa pôvodné rozhodnutie posudzovalo podľa právneho stavu existujúceho v dobe vydania pôvodného rozhodnutia (ex tunc) a k prípadným zmenám hmotnoprávných ustanovení nemožno ako k rozhodnej skutočnosti prihliadať. V tomto smere možno podporne poukázať napríklad aj na vyjadrenie časovej pôsobnosti Trestného zákona upravenej v ustanovení § 2 odsek 1 veta druhá súčasne platného a účinného Trestného zákona, podľa ktorého ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Aj napriek tomu, že nejde o identickú situáciu z hľadiska náhľadu na zmenu hmotnoprávnej úpravy, je možné z toho vyvodiť záver, že pre výrok o vine a treste je rozhodujúci právny stav v čase vyhlásenia rozsudku a jediným možným prípadom zmeny hmotného práva ako dôvodu na povolenie obnovy konania je iba a výlučne dôvod vyjadrený v § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. za striktného rešpektovania v ňom upravených podmienok.

S poukazom na uvedené súd uzatvára, že podmienka „sine qua non“ (nevyhnutná podmienka) spočívajúca v nevykonaní rozsudku (trestu odňatia slobody), nebola pre použitie § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. ako dôvodu na povolenie obnovy konania splnená.

Nakoľko odsúdený v prejednávanej trestnej veci nepredložil žiadne iné nové skutočnosti alebo nové dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu tak, ako tieto podmienky pre povolenie obnovy konania predpokladá § 394 odsek 1 Trestného poriadku, súd návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania posúdil ako nedôvodný, nespĺňajúci podmienky na obnovu konania, v dôsledku čoho bol návrh odsúdeného podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietnutý.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť odsúdený E. U. a to do zápisnice o verejnom zasadnutí (č.l. 17), ktorú sťažnosť bližšie písomne neodôvodnil.

Krajský súd na podklade sťažnosti odsúdeného E. U. preskúmal podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, pričom dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že odsúdený E. U. bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 24.1.2007 sp. zn. 4T 47/2006 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2To/17/2007 z 28.06.2007 uznaný za vinného z trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej a psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a iné a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom. Za to bol odsúdený podľa § 187 ods. 1 Tr. zák. č. 141/1961 Zbierky s použitím § 35 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 4 mesiace na výkon ktorého trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 25.10.2006 sp. zn. 2T 83/2005. Citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť 28.6.2007, pričom odsúdený nastúpil výkon trestu 20.3.2008.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Obnova konania, ktorej sa sťažovateľ domáha, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého účelom je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach niektorých právoplatných rozhodnutiach, a to v prípadoch, keď príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia. Príčinami sa tu rozumejú nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré odôvodňujú tento mimoriadny prielom do nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodnutí vydaných v trestnom konaní.

V čase rozhodovania Okresného súdu Bratislava I v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 4T/47/2006 bolo platné a účinné ustanovenie § 41 ods. 2 veta prvá Tr. zák. podľa ktorého ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchanými dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu, súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody.

Nálezom ÚS SR publikovaným v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 zo dňa 28.11.2012 bolo vyslovené nasledovné:

1. V § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ n i e s ú v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Vo zvyšnej časti návrhu Krajského súdu v Prešove n e v y h o v u j e.

3. Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ustanovenie § 41 ods. 2 slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie toto ustanovenie zákona do súladu s Ústavou Slovenskej republiky, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

Z vyššie podrobne citovaného výroku nálezu ÚS SR jednoznačne vyplýva, že citovaná časť ustanovenia § 41 ods. 2 veta za bodkočiarkou Tr. zák. je nielen v nesúlade s Ústavou Slovenskej republiky, ale taktiež dňom publikácie nálezu v Zbierke zákonov stratila účinnosť.

Podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 Ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Správne preto postupoval súd I. stupňa, keď po vykonaní dokazovania zákonným spôsobom za účasti obhajcu odsúdeného postupom podľa § 399 ods. 2 Tr. por. podaný návrh odsúdeného Róberta U. na povolenie obnovy konania ako nedôvodné zamietol, nakoľko v čase podania návrhu na obnovu konania v predmetnej trestnej veci už vykonal celý trest 6 rokov a 4 mesiace ku dňu 12.02.2013. Z tohto dôvodu je v zmysle citovaných ustanovení vylúčené, aby došlo k povoleniu obnovy konania, vzhľadom na vykonanie uloženého celého trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sťažostný súd nepovažoval sťažnosť odsúdeného za dôvodnú a keďže nezistil dôvody pre zrušenie napadnutého uznesenia podľa § X94 ods. 1 Tr. por.,

rozhodol tak, že sťažnosť odsúdeného E. Makovníka podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.